

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3292/2023
31.03.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелене Ивановић, председника већа, Жељка Шкорића и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Јелић, адвокат из ..., против туженог ББ РР, Агенција за обезбеђење лица и објеката „Ronin Elite Security“ Београд, чији је пуномоћник Илија Илиевски, адвокат из ..., ради поништаја и враћања на рад, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1570/22 од 10.10.2022. године, у седници одржаној 31.03.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1570/22 од 10.10.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова састава одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1 105/19 од 06.10.2021. године, која је исправљена решењем тог суда П1 105/19 од 04.01.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је поништен Споразум о престанку радног односа закључен дана 01.12.2018. године између тужиоца и туженог, те је одређено да исти не производи правно дејство, што је тужени дужан да призна и трпи. Ставом другим изреке, поништено је као незаконито решење о отказу уговора о раду од 15.12.2018. године, којим решењем је тужени отказао тужиоцу Уговор о раду од 13.07.2018. године. Ставом трећим изреке, усвојен је тужбени захтев, па је обавезан тужени да тужиоца врати на рад, у року од осам дана од дана пријема писменог отправка пресуде. Ставом четвртим изреке, одбачен је тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да суд наложи туженом да га врати на радно место радник ... у складу са Уговором о раду од 13.07.2018. године или на друго одговарајуће радно место у складу са тужиочевом стручном спремом. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 168.750,00 динара са законском затезном каматом почев од дана наступања услова за извршење до коначне исплате, у року од осам дана од дана пријема писменог отправка пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1570/22 од 10.10.2022. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Трећег основног суда у Београду П1 105/19 од 06.10.2021. године, исправљена правноснажним решењем истог суда П1 105/19 од 04.01.2022. године, у ставу првом, другом, трећем и петом изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. Закона о парничном поступку која је учињена у поступку пред другостепеним судом и због погрешне примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију, а трошкове састава тог одговора је тражио.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23-други закон) – у даљем тексту: ЗПП и утврдио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 407. став 1. ЗПП, због којих се ревизија може изјавити. У поступку по жалби, другостепени суд није пропустио да примени, нити је неправилно применио одредбе процесног закона, што је било или могло бити од утицаја на законитост и правилност побијане пресуде. Наводе у ревизији којима се указује да је у поступку пред другостепеним судом учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12) ЗПП, Врховни суд није ценио, јер се ревизија из овог разлога не може изјавити у смислу члана 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на неодређено време од 13.07.2018. године на пословима радника Дана 15.12.2018. године, при повратку с посла, тужилац је претрпео повреду скочног зглоба десне ноге, а након оперативних захвата лечио се до 21.12.2018. године. За цео месец децембар тужилац је имао план радног ангажовања код туженог. У складу са праксом туженог, тужилац је приликом заснивања радног односа потписао бланко споразум и решење о престанку радног односа, у којима су остављена празна поља на местима где треба да стоје датуми. Тужиоцу је радни однос престао са 15.12.2018. године на основу решења од 15.12.2018. године, које је донето на основу споразума о престанку радног односа од 01.12.2018. године. Оспорено решење тужилац је примио дана 26.12.2018. године, а у том решењу и споразуму о престанку радног односа датуми су накнадно уписани руком, за разлику од осталог текста који је откуцан.

Код напред утврђеног, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су поништили као незаконите споразум и решење о престанку радног односа тужиоцу и обавезали туженог да тужиоца врати на рад.

Према одредби члана 177. ст. 1. и 2. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05 ... 75/14), радни однос може да престане на основу писаног споразума послодаваца и запосленог, а пре потписивања споразума, послодавац је дужан да запосленог писаним путем обавести о последицама до којих долази у остваривању права за случај незапослености.

С обзиром да у конкретном случају споразум о престанку радног односа између тужиоца и туженог није потписан дана 01.12.2018. године, како је у њему наведено, већ раније, бланко потписом приликом закључења уговора о раду, правилан је закључак нижестепених судова да је такав споразум ништав и да не производи правно дејство, јер не представља сагласност изјављених воља парничних странака о споразумном престанку радног односа. Последично, незаконито је решење туженог о престанку радног односа тужиоца, јер је засновано на ништавом правом послу.

Како је усвојен тужбени захтев тужиоца и поништено решење којим му је престао уговор о раду, тужени је у обавези да тужиоца врати на рад применом члана 191. Закона о раду.

Ревизијом се, на основу одредбе члана 407. став 2. ЗПП, не може оспоравати утврђено чињенично стање, док остали ревизијски наводи представљају понављање навода који су већ истицани у жалби против првостепене пресуде, а које је другостепени суд правилно оценио као неосноване и за ту оцену дао јасне и довољне разлоге које овај суд у свему прихвата.

Имајући у виду све изложено, Врховни суд је нашао да ревизију треба одбити као неосновану, па је на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке, а детаљно образложење ревизијске одлуке је изостављено сагласно ставу 2. истог члана.

Имајући у виду да тужени није успео у поступку по ревизији, а да трошкови састава одговора на ревизију не представљају трошкове који су били потребни радни вођења парнице, на основу чл. 153. и 154. став 1. ЗПП одлучено је као у ставу другом и трећем изреке.

**Председник већа – судија
Јелена Ивановић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић